

ลัลลันลินบุ๊ค

เรื่องสั้นขนาดยาว...ทะเลลอน (ทดลองอ่านบางส่วน)

ผู้เขียน : ลัลลันลิน

ราคา : -

จัดทำโดย : ลัลลันลินบุ๊ค

คำเตือน

สงวนลิขสิทธิ์เรื่องสั้นอ่านเล่น เรื่องทะเลลอน ตามพระราชบัญญัติสงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ห้ามทำการคัดลอกส่วนใดส่วนหนึ่งของเรื่องสั้นนี้ โดยเด็ดขาด มิฉะนั้นจะถูกลงโทษตามกฎหมายลิขสิทธิ์ขั้นสูงสุด

คุยกับ ลัลลันติน

ทะเลหลวง. เป็นเรื่องสั้นขนาดยาวหลายตอน ทยอย
สำหรับส่วนที่นำมาลงให้อ่านฟรีนี้ เป็นเพียงเวอร์ชันทดลอง
อ่านค่ะ ยังมีเนื้อเรื่องอย่างละเอียดอีกหลายตอน รวมทั้งบท
นำ เริ่มต้นที่เพิ่มอรรถรสมากยิ่งขึ้น

สามารถติดตามได้ในรูปเล่มสมบูรณ์เร็ว ๆ นี้ค่ะ

ลัลลันติน

เรื่องสั้นอ่านเล่น..ทะเลลอน

เขียนโดย ลัลลันลิน

ท่ามกลางพื้นน้ำทะเลเรียบสีครามสวย เรือตกปลาขนาดเล็กมีหลังคาด้านหน้าคนขับและเครื่องยนต์ท้ายลำ ลอยทอดสมออยู่เพียงลำพัง และลี้วเห็นโค้งฟ้าสีน้ำเงินกว้างใหญ่ไพศาลจรดเส้นขอบฟ้าสี นกนางนวลบินระเร่เวียนน้ำเพื่อจับเหยื่อตัวน้อยก่อนโฉบบินขึ้นสู่ท้องฟ้าใสแต่มีปูยเมฆขาว

เด็กหนุ่มอายุสิบเก้าสวมกางเกงขาสั้น เลือ่ขีดตัวลายทับด้วยเลื้อชูชีพนอนอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบตรงมุขหลบแดด ใบหน้าคมบดบังส่วนดวงตาด้วยแว่นกันแดด

ไม่มีอะไรจะร้ายเท่าแล่นเรือมาแล้วหลงทิศทาง จนขับวนไปวนมาจนน้ำมันหมด ยิ่งแล่นยิ่งไกลออกไปทุกทีราวกับทุกสวรรค์กลั่นแกล้ง วิหุยสี่สารบนเรือเกิดใช้งานไม่ได้ โทรศัพท์ มือถือไม่มีสัญญาณติดต่อ

สิ่งเดียวที่คมกล้าทำได้ในตอนนี่คือทอดสมอรอคอยให้มีเรือผ่านมา
สักลำเพื่อขอความช่วยเหลือ โชคดีที่มีหลังคาบังความร้อนแผดของแสง
อาทิตย์ หากความเงียบที่มีเพียงเสียงคลื่นลม กลับยิ่งทำให้ดวงเวงกว่า

เขากำลังนึกเสียใจว่าควรจะฟังเสียงโศกที่ชายฝั่งสักนิด ถ้าเขาไม่ติด
รั้งกับเสียงตัดทวน..ถ้าเขาจะใจเย็นรอให้พี่ชายเสร็จธุระแล้วขึ้นเรือมาพร้อม
กันเหตุการณ์เช่นนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น หรือถึงเกิดโศกที่นั่นจะรู้วิธีรับมือกับมันได้
มากกว่าเขาซึ่งต้องประสบการณ์ในการนำเรือออกทะเลแต่เพียงลำพัง

“ไม่เอา ผมไม่รอพี่ได้ละ ผมมีวันหยุดเหลือแค่สองวัน ขึ้นผมรอก็คอด
เกี่ยวกับพอดี วันมะรืนต้องกลับกรุงเทพเพราะเปิดเทอมแล้ว”

‘เฮ้ย ใจเย็นหน่อยซิวะ แคว้นเดียวเวลาเหลือเพื่อจะเที่ยว’

‘พี่ได้ก็พูดได้นี่ พี่ทำงานกับเรือพานักท่องเที่ยวไปเที่ยวจนชิน แต่ผมซิ
นานๆ จะได้ออกเที่ยวทะเลสักครั้ง’

‘มันช่วยไม่ได้นี่ ฉันทึ่งไม่ได้จริงๆ พ่อเพื่อนสนิทจะเผาทั้งที่ฉันจะมัว
พาน้องเที่ยวอยู่ได้ไง พรุ่งนี้ค่อยไปเถอะฉันจะพาไปให้ทัวรี่ให้ทั่ว’

'ไม่ ผมไม่รอ'

โตคลื่นมองหน้ารันสุดขีดของน้องชายแล้วส่ายหน้า

'รอไม่รอก็ต้องรอ'

พี่ได้พูดแค่นั้นแล้วออกจากบ้านไปโดยไม่สนใจสีหน้าองๆ ของคมกล้า

คมกล้าถอนหายใจ เขาจะแก้สถานการณ์ตรงหน้าอย่างไรดี เขาไม่เชี่ยวชาญทั้งเรื่องทะเลและเรื่องเรือ หวังเพียงอย่างเดียวว่าจะมีใครผิดพลาดแล้วออกตามหาเขาในทันที หรือไม่ก็มีเรือผ่านมาสักลำ..บางทีเรือยามฝั่งอาจผ่านมาทางนี้บ้างก็เป็นได้

คมกล้าพยายามหากิจกรรมฆ่าเวลา ตกปลาอยู่พักหนึ่ง แต่โชคไม่เข้าข้างที่แม้แต่ปลาก็ยังหนีเขาหมด

เกี่ยวกับการตกปลาก็หันมาจับเจ้านั่งอ่านหนังสือแบบแข็งๆ ไม่มีสมาธิ รู้สึกรำคาญกับเลื้อยซูชิพแต่จำเป็นต้องใส่ไว้ พอเบื่อไม่มีอะไรจะทำจึงนอนพักเอาแรงไว้

ตาหลับแต่สมองตื่นคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย คิดถึงภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับฉลามบ้าคลั่งไล่กัดผู้คนจนเรือล่ม สุดท้ายเหลือแต่ตัวเอก

คมกล้านอนร้องเพลงฆ่าเวลา และเอาเสียงเป็นเพื่อน แต่เพลงนั้นจืดชืดไม่มีรสชาติ เหมือนตอนร้องคาราโอเกะกับเพื่อนๆ หรือแม้แต่ร้องที่บ้านยังเพราะกว่านี้

เขาจับไปพักใหญ่ รู้สึกตัวตื่นขึ้นก็ยกมือขึ้นมองเวลาที่ข้อมือ

เที่ยงตรง..เพิ่งเที่ยงเท่านั้นเองหรือ..เฮ้..นี่เขาลอยเรืออยู่ที่ชั่วโมงแล้ว คมกล้าชัก

งงๆ สมองเหมือนจะนี่อะไรไม่ค่อยออก

หากช่วงขณะที่กำลังสับสนกับเวลาอยู่ พลันเขาได้ยินเสียงอะไรบางอย่างที่ทำให้
ต้องให้หยุดคิดพลาเงี่ยหูฟัง ก่อนจะลุกขึ้นมายืนเกาะราวกลางลำเรือเพื่อมองหาดัน
เสียง

จ๋อม..จ๋อม..จ๋อม นับได้เกือบสิบจ๋อมถึงได้เห็นต้นเสียง คมกล้าเบิกตากว้างหาย
ง่ายเป็นปลิดทิ้ง

“เฮ้..ลุง..ลุง”

เขาเริ่มส่งเสียงเรียก แต่ลุงแจวเรือคงไม่ได้ยินเสียง เขาจึงออกเสียงเป็นตะโกน
เต็มเสียง

“ลุง...ลุงครับ..ผมอยู่ทางนี้ ช่วยด้วย ผมหลงทาง”

ได้ผล ลุงฉิวเข้มเกรียมแดดหันมามอง

“ใครวะ?”

“ผมหลงทาง น้ำมันหมด วิทยุก็เสีย ลุงช่วยพาผมกลับเข้าฝั่งทีเถอะ”

เรื่อนั้นยังอยู่ห่างออกไปมากแต่จากขนาดที่เห็นดูลำใหญ่ทีเดียว ลักษณะของเรือพร้อมอุปกรณ์ที่ติดอยู่ข้างเรือบอกให้รู้ว่าเป็นเรือประมงขนาดกลางแต่เรื่อนั้นแล่นห่างออกไปไม่มาทางเขา คมกล้ำทั้งกระโดดตะโกนสารพัดไม่มีที่ทำว่าคนบนเรือจะเห็นสักคนเดียว

คมกล้ำถอนหายใจ..รู้สึกใจเสียบลงไปทุกที..แต่ขณะที่กำลังท้อแท้เขาได้เห็นเรืออีกลำหนึ่งแล่นตามเรือประมงไปห่างๆ ลำใหญ่ไม่แพ้กัน..ดูจะใหญ่โตขึ้นทุกทีด้วยซ้ำเมื่อมันแล่นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ คมกล้ำรีบส่งสัญญาณทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ในขณะนั้นอีกครั้ง

ยิ่งใกล้เรือยิ่งใหญ่โตมหาศาลขึ้นทุกที..ทุกที

เด็กหนุ่มอ้าปากค้างเมื่อเรือลำนั้นแล่นผ่านเรือน้อยของเขาไป

อย่างกระชั้นชิด เขาต้องแหงนคอตั้งบ่าเพื่อที่จะมองขึ้นไป

ไม่มีเสียงการทำงานใดๆ จากเรือ เครื่องยนต์เดินเงียบ..ราวกับเป็นเรือร้างไร้ผู้คน แต่เสียงหวูดดังสนั่นที่ได้ยินบอกให้เห็นว่ามีความเคลื่อนไหวบนเรือ

ผ่านไปอีกลำอย่างประหลาดเป็นลำพัน..เขาผ่นกลางวันหรือไม่กี่ประสพาทหลอนหรือยังงัยกัน

คมกล้ายกมือขึ้นดูนาฬิกา..เที่ยงสิบห้านาที..เขาเกือบจะหันกลับมาหนึ่งที
เดิมอีกครั้ง ทว่า..เสียงจ๋อมๆ กลับดังขึ้นมาอีก..ลูจแจวเรือคงเปลี่ยนใจไม่หาปลา
กลับมาช่วยเขาแล้วกระมัง

ภาพที่เห็นทำให้คมกล้ายิ่งงงงัน มีเรือสามลำแล่นผ่านมา ทุกลำล้วนดูผิด
ปกตಿಯ่างไม่น่าเชื่อ

สาวน้อยสามคนในเรือแจว สองคนแจว คนหนึ่งถือร่มข่ม่ายชายตาให้เขา
เธอโยนผ้าพันคอผืนบางปลิวมาอยู่ในมือคมกล้า กลิ่นหอมชื่นใจ เสียงพูดคุ
ยหัวเราะต่อกระซิก แล้วเรือลำน้อยก็จากเรือจากไป

เขาแทบจะขาสั่นกับสิ่งที่ได้เห็น..ชนลุกซู่ไปทั้งตัว เมื่อนึกไปถึงตำนานของ
สาวน้อยทั้งเจ็ดที่ลอยเหลืออยู่กลางแคร์ิบเบียน วันดีคืนดีจะมีผู้คนเห็นสาวน้อย
ทั้งเจ็ดพร้อมกับคำสาปของพวกเขา

พิษของทะเลงงทำให้เขาตาฝ้า หรือไม่ก็เสียสติไปแน่แล้ว

คมกล้ายื่นมองเรืออีกหลายลำที่แล่นผ่านมา เขาไม่คิดจะเรียกอีกแล้ว

เขามองนาฬิกาอีก เที่ยงสิบห้า!

เที่ยงสิบห้า เป็นไปได้ยังไง!

เรือของสาวน้อยแล่นผ่านไปนานแล้ว แต่นาฬิกายังคงหยุดที่เที่ยงสิบห้า เขา
สะบัดข้อมือเพื่อดูเข็ม เข็มนาฬิกายังคงเดิน ตึก ตึก เป็นปกติ..ขณะนั้นเองเรือทุก
ลำที่แล่นตามไปขบวนดูจะหายไปอย่างรวดเร็ว ท้องฟ้ารอบด้านหม่นมัว ลมแรง
แต่ทะเลเรียบจนน่าสะพรึงกลัว โลกทั้งโลกดูจะมีมืดลงไปทุกทีๆ

อารมณ์ สติของเด็กหนุ่มตึงเปรี๊ยะ

จะเกิดอะไรขึ้นอีก เมฆใหญ่ดำทะมึนลอยมาทุกทิศทาง

“พายุกำลังมา”

เขาอุทาน นึกถึงคำพูดของลุงเรือแจวประหลาด

คุณพระช่วย!

เรือโยกโคลงทั้งลำเพราะพายุ เด็กหนุ่มทุลุกทุเลอยู่พักใหญ่ก่อนฟ้าสงบ

ลงอย่างรวดเร็ว เขามองนาฬิกาด้วยความบังเอิญ

เที่ยงสิบสามนาที!

เขารู้ว่าช่วงที่เกิดพายุนั้นถึงจะรุนแรงแต่มันเกิดขึ้นแค่ไม่กี่นาที แต่ที่ราว

กับเวลาย้อนกลับไปสามนาทีหรือมากกว่านั้น

คมกล้านอนมองเพดานห้องสีอ่อน เขาจำอะไรไม่ได้มากนัก รู้แต่ว่า
ตื่นขึ้นมาพบพี่ชาย พ่อ แม่ ทุกคนมากันครบ กำลังมองเขาด้วยความเป็นห่วง

“นายโชคดีมากที่ยามฝั่งเจอเรือ เรานี้กว่านายจะแย่เสียแล้ว”

“ผม..เอ้อ..ผมมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร?”

“ยามฝั่งนะซิ ได้สัญญาตขอความช่วยเหลือก็ตระเวนไปตรงตำแหน่งที่
ได้รับสัญญาต พอช่วยนายไว้ได้ นายกำผ้าผืนนี้ไว้แน่น”

คมกล้ายกมือขึ้นดู ในมือเขายังคงกำผ้าคลุมของสาวน้อยไว้่มือ!

คมกล้าได้แต่จ้องมองดูสิ่งที่อยู่ในมือตน..นี่งั้นไปราวถูกสาป

จบบททดลองอ่าน

โปรดติดตามเนื้อเรื่องโดยสมบูรณ์ได้ในเร็วๆ นี้

